

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πώς την έπαθε ένας Γάλλος σοφός. 'Απ' τὸν Πελοῦδιο...σὸ φρ ἔσχε! 'Ο ντὲ Λά-Μόττ κι' ὁ ἀνάγωγος διαβάτης. 'Ενα καλὸ μάθημα. 'Ο δούξ ντὲ Νοάφι καὶ τὰ ἔδρα. Τὸ 'φητό' καὶ τὸ 'κραςί'. 'Η ὄρνια χειρνομία μιᾶς καλλιτέχνης. 'Η γενναία, υχία τοῦ γιὰ τρὸς Ζερμπέρ. Τὰ ρέστα τοῦ ταλῆρου, κτλ.

ΒΡΕΣΚΟΜΑΣΤΕ στήν 'Ιουλιανή ἐπιπέπασα τοῦ 1830. Τὸ πρωί, τῆς 28 'Ιουνίου, ὁ διάσημος Γάλλος σοφός κι' ἑλληνοφίλης Πιάν, παρ' ὅλα τὰ αἰματοκυλίσματα στοὺς δρόμους τοῦ Παριζίου, ξεκίνησε γιὰ τὸ Πανεπιστήμιο, ὅπου ἦταν καθηγητής, γιὰ νὰ διδάξῃ.

Διαβάζοντας ἀτάραχα σὸ δρόμο τὸν ἀγαπημένο του ἄρραγὸ 'Ἐλληνα ἀνεργαστὰ Πολύβιο, ὁ Πιάνς θεέθηκε ἄξαφνα ἀνάμεσα σ' ἕνα στίχο: ἐλαυστατόν, οἱ ἄποιο προσπαθοῦσαν νὰ κατασκευάσουν ἕνα ὀδόφραγμα. Κι' ἀκριβῶς τὸ σημεῖο τοῦ Πολύβιου, τὸ ὅποιο διάβαζε ὁ Πιάνς, πραγματοποιεῖται γιὰ τὴν τέχνη τοῦ νὰ ὑφαιρῆται κανένας πρόχειρα ἕνα ἀποδοχίστε στρατηγικὸ σημεῖο!

Βλέποντας λοιπὸν τὴν ἀνεπιθυμητὴ τὸν ἀνθρώπων αὐτὸν ὁ Πιάνς, δὲν ἔλασε καρδὸ: Σαρσφάσισε σ' ἕνα τραπέζι καὶ διαβάθηκε τὶς σχετικὰς ἰδιότητες τοῦ Πολύβιου, τὶς μετέφραξε γαλλιστὶ σὸ ἐθνολογικὸν πλῆθος!

'Ἐτσι, ἀνάμεσα στὶς ἑξηκοσάδες τὸ ὀδόφραγμα κατασκευάσθηκε φαντάσμα... 'Ἄλλὰ στόιχος ὅμοιος ἀργότερα στὸν ἐθνολογικὸν σοφὸ, ἄρκετὲς ἡμέρες φυλάσσει.

Τὸν ἔβλεπον δηλαδὴ κι' αὐτὸν ὡς ἐπιανεπάτη/καὶ τὸν ἔχουσαν σὸ φρέσκα!...

'Ο ποιητὴς Οὐδάφ ντὲ Λά - Μόττ, πολὺ κλειστός ἔχει μόνον γιὰ τὴν γλυκύτερη τοῦ χαρακτήρου του καὶ τὴ γενναίωσή του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ πνεῦμα του καὶ τὸ τάλαντό του, τιμωρήθηκε κατὰ τὸ βασίλειμα τῆς ζωῆς του.

Μτεροδεμένος μὰ ἡμέρα, σὸ δρόμο, μετὰ σὲ πλῆθος διαδοχῶν, λίπυσε ἀπὸ τὸν ἕναν νεό, ὁ ὅποιος - ἀγανακτισμένος - τὸν μὰ τὰς τρεφά.

'Ὅσοσὸ ὁ ποιητὴς, μινόντάς τον ἀπ' τὸ υπἔραστο, τοῦ εἶπε γαλλίνα:

— Κύριε, σὰς πληροφοροῦ ὅτι εἰμα τιφίλος!... Καὶ πιστεῖω, δι' ἡ πληροφορία μου αὐτὴ ὄρκει γιὰ νὰ πὰς τιμωρήση σκληρὰ γιὰ τὴ δεισιπνεία σας!

Καὶ πραγματικῶς, μόνον ποὺ δὲν δάκρυσε ὁ δεισιπνὴς διαβάτης...

'Ο δούξ ντὲ Νοάφι, πρόφρος τοῦ 'Ανωτά του Οἰκονομικοῦ Συμβουλίου τῆς Γαλλίας, ἔχε φέρει ἀνθρώπου ἐκὸς τὸ δουροδοκιμωμένου. Μιὰ ἡμέρα, ποὺ τὸ συμβούλιο συζητοῦσε τὶς προ-

πομέρεια τὰ ἐγκλήματά του.

'Ο «30.505» μὴ ὕχτα ποὺ τὸν κυνηγοῦσε τὸ φαντάσμα τὸν θυμάτο του, ἔσπασε τὸ κεφάλι του στὸν τοῖνο τοῦ κελλιοῦ του καὶ πέθανε ὀλεπόντας ἀπαίσιους ἐφάλας.

Μιὰ ἄλλη ὕχτα πάλι, ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ «13», ποὺ ἦταν κλεισιμένος, ὁ κατάδικος «30.565», ἀκουσα νὰ μὲ φωνάζουν μὲ σιγανὴ καὶ μυστηριώδη φωνή. Περὲργος, πλῆσιονα νὰ δῶ τί μὲ ἦθελα. Ἐλεῖς τὸν κατάδικον νὰ στέκεται ἀκίνητος στὴ μέση τοῦ κελλίου καὶ νὰ ποὺ δειχθῆν τὸ σιδερόφραγγο παραθώρακι!

—Φίδα τὸν Γουίλ, τὸ συαδέλφός σας, μοῦ εἶπε, νὰ περιηθῆ ἀπὸ κεῖ περα, μὰ χωρὶς κεφάλι. Θὰ ἔλεγε κανεῖς, δι' ἄποιοις τοῦ τὸ εἶχε κομεί!

Δὲν ἔβουα σημασίαν στὰ λόγια τοῦ καταδίκου. Μὰ τὴν ἄλλη μέρα ἔμεινα κατὰ-ληκτός, ὅταν ἔμαθα δι' τὴν προσωπικὴ ὕχτα ὁ Γουίλ εἶχε δολοφονηθῆ ἀπὸ τὸν ἐγκληματῆ «40.853». 'Ο κατάδικος αὐτὸς εἶχε καταφέρει τὸ Γουίλ νὰ μῆτι σὸ κελλί του κι' ἐκεῖ τὸν ἀπεκεφάλισεν κ' ὕστερα πέταξε τὸ πτώμα του σὸ δ'ἄδρομο. 'Ο «40.853» μετὰ λίγες μέρες κάθησε στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα καὶ πλήρωσε ἀκριβὰ τὸ ἐγκλήμα του.

Συνήθως ὅμως οἱ κατάδικοι κάνουν τὴ ὕχτα στοὺς δεσποφύλακες διάφορες ἐξομολογήσεις γιὰ τὶς ἐρικτικές κατακτήσεις τους καὶ μόνον ὅταν καταλάβουν δι' τὸν τοῦς ἀκούει κανεῖς πασομιλοῦν γιὰ τὰ ἐγκλήματά τους. 'Η τὸμεις τῆς συνειδήσεως εἶνε τὸ μεγαλύτερο μαρτύριον μὲ εἶνε νὰ... ἔκων ποὺ θρίσκον, ταί κι' νὰ ξέρω τί κἀνά, τους τὴ ζωῆ στί, σωφρ... μου στὸν 'Ὀστάν... τοῦ Σινγκ... Σινγκ... NTY KOPNE-Y.

τάσας μεριστὸν προσηφειτῶν τοῦ στρατοῦ, ὁ σὺμβουλος Ρουγιά ντὲ Κουτρά θέλησε νὰ παραίτη τὸν πρόεδρό του, καὶ τοῦ εἶπε κλειόντας μὲ σημασίαν τὸ μάτι:

— Αὐτὴ τὴν πρόταση τοῦ κ. Τάδε, πρέπει νὰ τὴν ἀποστραφῶμαι, κίριε πρόδρε!... Ὑπάρχει καὶ «ΦΗΤΟ», σ' αὐτὴ!

'Ἀμέσως ὁ δούξ ντὲ Νοάφι, θέλοντας νὰ ἀνταποδοθῆ τὰ ἴσα στὸν σαρκαστὴ του— γνωστὸν γιὰ τὴν ἀνστασία του — τοῦ εἶπε:

— Δυστυχῶς, δὲν ἔπαρχει καὶ «ΚΡΑΣΙ», κίριε ντὲ Κουτρά!... Κι' ἔτσι θὰ πάη χαρμὰ τοῦ «ΦΗΤΟ»!

Πληρωμένος ἔτσι, μὲ τὸ παρανόμιον ὁ σὺμβουλος, κοσκίωσε καὶ δὲν ἔβγαλε μιλά.

Μιὰ διάσημος δσο καὶ φιλεταρὶκὸ ὑψ'ἄνωος, δέχθηκε εὐχαρίστως νὰ προσυθῆσθῆ σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ ἐορτῆ, στὸ Παρίσι, κατὰ τὸ Πάσχα τοῦ 1895.

Στὸ δ'εἶνο ποὺ ἐπακολούθησε, ὁ ἀρκεμπισκοπὸς τὸν Παρισίων ἔβαλε τὴν καλλιτέχνηα σὰ δειχὰ του, καὶ τῆς πρότρπεσε ἕνα πασοκίνο αἶψο. 'Η καλλιτέχνης τὸ ἀνοῖσε, σὲ μιὰ στιγμή, καὶ βῆκε πέντε χρυσὰ νομολόγια μὲ τὴν ἐξῆς σημείωση:

— Σὰς προσφύρινα ὡς ἀνάμησας, γιὰτὶ ἡ ἀμοιβὴ τῆς εὐγενεῖς ἀνδορομῆς σας εἶνε ἀνεκτίμητη!

Μὰ ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνης πρόσφρε ἀμῖσος: τὰ χρυσὰ νομολόγια ὑπὲρ τὸν πτωχὸν, ἔλιγοντας στὸν ἀρκεμπισκοπὸ:

— Σεβασμιότατε, σὰς εὐχριστῶσθαι εὐλαδῶς γιὰ τὸ πασοκίνο σας δῶρο!... 'Ἄλλὰ δυστυχῶς μόνον τὸ ἀσφράδι τὸν αἰγῶν σουρὰ γιὰ τὴ φωνή μου κ' ὄχι τὸ «ΚΙΤΡΙΝΟ» τους!

'Ἐννοῦσε μ' αὐτὸ τὰ χρυσὰ νομολόγια, τὰ ὅποια εἶνε κίρινα σὰς τὸ πρῶτο τοῦ αἰγῶν...

Μιὰ φτωχὴ γυνακοῖλα τοῦ λαοῦ ἐπισκεφθηκε μὰ ἡμέρα τὸν γιαιρὸ Ζουπέρ ντὲ Λαιπάλ σὸ μὲγαρο του.

'Ὅταν τελείωσε ἡ ἱατρικὴ ἐξέτασις, ἡ γυνακοῖλα ἀκούμησε δελά νὰ ἀγγιγμένο τάλῆρο σὸ γιαιροῦ τοῦ γιαιρῶ, κι' ἔβανε νὰ φύγη.

— Κυρία! σ'ἰσῆνε δινὰτὶ ἐκείνος.

'Η ἀσθενὴς σταμάτησε τρομαγμένη. Μὰ ὁ φιλάνθρωπος ἐπιετίμων πρόσθεσε ἀμῖσος:

—Γιὰτὶ φεύγε χωρὶς νὰ περμῖνετε τὰ ρέστα σας!

Καὶ τῆς ἔβαλε λαθραῖα στὸ χερί τέσσερα χρυσὰ εἰκοσάγραγα.

— Θὰ σὰς χρησιμοποιῶν, γιὰ τὰ γιαιρικά ποὺ ὄφισα νὰ πᾶρωε... τῆς ψηθίωσε.

'Ο ντ' 'Αργκόφ, ὑποργός τῶν 'Ἐκωτερικῶν τῆς Γαλλίας ἐπὶ βασιλείας Λουδοβίκου - Φιλίππου, ζήτησε μιὰ ἡμέρα τὸν κ. Β... ὑπάλληλον ἱκανότατο ἀλλὰ πολὺ τεμπέλη.

—Δὲν ἦθε σίμερα ὁ κ. Β... σὸ γιαιροῦ! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἀρμόδιος τμηματάρχης. Πῆσαν χθές: τὸ δρόμν ὁ πατέρας του!

Μετὰ τρεῖς ἡμέρες, τὸν ξαναζήτησε ὁ ὑποργός. 'Ἄλλὰ ὁ τμηματάρχης ἔδωσε πάλι τὴν ἴδια ἀπάντησιν. Καὶ δταν ὁ ντ' 'Αργκόφ τὸν ξαναζήτησε μετὰ μιὰ ἑβδομάδα, ὁ τμηματάρχης τοῦ εἶπε πάλι:

— Ὅχι! καὶ πῶσος ἦθε, κίριε ὑποργὸν!... 'Ἐστειλε ἕνα σημειώμα ἐπὶ δικαιοῦναι τὴν ἀνομιλία του μὲ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του!

Τότε ὁ ντ' 'Αργκόφ ξετίωσεν θυμωμένος:

— Περὲργος ἀνθρώπος, αὐτὸς ὁ κ. Β...! Μήπως σκοπεῖται νὰ μῆν ἐναντιάτησθαι σὸ γιαιροῦ του... ὅσων καρδὸ θὰ εἶνε πειθομῖνος ὁ πατέρας του; !!

Κάποιος ἦλοποιός τοῦ λαϊκοῦ θεάτρου τοῦ Παρισίου δὲν ἤξερε κι' ὁ ἴδιος ἂν ἦταν βαρῖνος ἡ νένορος!...

Ἐπιπρῶτος νὰ δεδαμῶθῆ κι' αὐτὸ, εἶνε γίνε ἐκκοινοῦπς κίριολεκτικῶς σὸ δίσπομο μᾶετρο Χερουμνία, ἠγῶντας τὴ γνώμη του.

—Καθῆσθ: σὸ πιάνο, παῖτε καὶ τραγοῦνε ὅποτε! τοῦ εἶπε ἐπὶ τῶλους μιὰ ἡμέρα ὁ μᾶετρος, θέλοντας νὰ τὸν ξεφορτωθῆ.

'Ο ἠλοποιὸς συμμορφώθημ, κι' ἄρχισε νὰ τραγοῦδῆ ἔτσι ποὺ τὰ τῆμα τὸν παραθῶρον ἔστειν!

— Μὰ ἀκούσατε, μοῦτο, εἶπε δελά στὸν Χερουμνία, δταν τελείωσε, ἔδοσθησῆτε λοιπὸν νὰ μὲ βγάλτε ἀπ' τὴν ἀμπαρνια!

Πῶς νομῖτε, δι' ἄποιοις νὰ χρησιμοποῖσθαι ἐπιποσῆστερα τὴ φωνὴ μου;

—Μόνον ὡς... κίριε δημοκρασιῶν ἀγαθῆ, τὸ μου! ὑπῆρξε ἡ ἀπάντησις τοῦ μᾶετρου.

